

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) T. Z., b) nezl. O. Z., c) nezl. O. Z.**, žalobci b) a c) zastoupeni zákonnou zástupkyní T. Z., zastoupeni JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 9 Az 27/2004 - 36, ze dne 10. 1. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též stěžovatelé) v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-3889/VL-18-P25-2003, ze dne 20. 2. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 tohoto zákona.

Městský soud v Praze se ztotožnil se závěry správního orgánu, že z výpovědi stěžovatelky nevyplývá a ani jiným způsobem nebylo prokázáno, že by byla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Toto nebylo prokázáno ani u jejich dvou dětí a pro jejich nízký věk je soud navíc pokládá za nepravděpodobné. Z důvodů uváděných stěžovatelkou rovněž nelze uzavřít, že by měli

žalobci odůvodněný strach z pronásledování z důvodů vypočtených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně byla vystavena tlaku ze strany soukromých osob, které jí vyhrožovaly likvidací jejich dětí, tedy jednoznačně jednání kriminálního charakteru. Jelikož se obavy dětí odvíjejí od obav matky, nemohly ani tyto pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů výše uvedených. Namítá-li stěžovatelka, že ze všech dostupných zpráv ohledně situace na Ukrajině jasně vyplývá, že organizovaný zločin již téměř zcela ochromil fungování policie, není podle soudu toto tvrzení pro posouzení konkrétních poměrů žalobců azylově relevantní. Správní orgán si dle názoru Městského soudu v Praze opatřil pro své rozhodnutí dostatek podkladů a na jejich základě si učinil reálnou představu o zemi původu žalobců. Jelikož se stěžovatelka neobrátila na příslušné orgány státu ve své vlasti, nelze uzavřít, že i v případě stěžovatelů by se tyto chovaly tak, jak je uvedeno v žalobě, a že byla tudíž stěžovatelům ochrana odepřena, resp. byla taková ochrana ve vztahu k nim neúčinná. Za pronásledování pak nelze považovat ani případný masový výskyt negativních jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované či státními orgány vědomě trpěné a záměrně nedostatečně potlačované. O pronásledování nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů negativní jevy potírat nejsou dostatečné a jejich opatření nemají žádoucí efekt. Na podporu uvedených závěrů odkazuje soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 122/2004, ze dne 31. 8. 2004. Důvodnými soud neshledal ani další námitky stěžovatelky týkající se porušení ust. § 47 odst. 1 správního řádu, toho, že ekonomická situace stěžovatelky žádným způsobem neovlivnila její rozhodnutí opustit Ukrajinu, resp. že napadené rozhodnutí postrádá ve vztahu k nezletilým dětem dostatečné odůvodnění. Tvrzení, že stěžovatelka nežádala o azyl z ekonomických důvodů nemá podle Městského soudu v Praze oporu v podkladech správního řízení. Žalobkyně sama v pohovoru uvedla, že ze začátku měla ekonomické potíže, že poté, co zavřeli závod, kde pracovala, již nemohla získat zaměstnání, neboť hospodářská situace na Ukrajině je špatná, a že byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání na úřadu práce. Žalovaný se proto důvodně ve svém rozhodnutí zabýval i těmito skutečnostmi. Co se týká žádosti o azyl jménem stěžovatelčiných dětí, vycházel žalovaný podle soudu z toho, že matka požádala o azyl jménem svých dětí ze stejných důvodů, jaké měla ona sama, a proto se odůvodnění rozhodnutí, které se týká matky, vztahuje i na její nezletilé děti. Postavení nezletilých dětí se odvíjí od postavení matky a jejich osud v daném případě stíhá osud matky. Soud se dále ztotožnil se závěry žalovaného, že stěžovatelé nesplňují podmínky udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu. Na udělení azylu z humanitárních důvodů není podle soudu právní nárok a posouzení, zda jsou v daném případě dány okolnosti zvláštního zřetele hodné ve smyslu cit. ustanovení, je zcela na volné úvaze správního orgánu. Podle soudu závěr žalovaného v tomto ohledu nevybočuje z mezí správního uvážení. V rozporu s ust. § 91 zákona o azylu, resp. s mezinárodními závazky ČR nakonec soud neshledal ani výrok rozhodnutí žalovaného ohledně překážek vycestování. Uvedli-li žalobci, že nemají finanční prostředky, aby si mohli zajistit služby advokáta, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že v případě žalobců není splněna podmínka potřebnosti ustanovení advokáta k ochraně jejich práv. Žalobci využili svého práva domáhat se přezkumu rozhodnutí správního orgánu soudem a podaná žaloba má zákonem požadované náležitosti. Žalobci tak vlastními úkony učinili vše, co podle právních předpisů k ochraně svých práv učinit mohli, dostatečně kvalifikovaným způsobem se obrátili na soud a uvedli veškeré námitky, které mohli uvést. Ze všech výše popsanych důvodů Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek soudu napadli stěžovatelé z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jeho naplnění spatřují v tom, že jak žalovaný, tak Městský soud v Praze vyložily ust. § 12,

§ 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu značně zúženě, nepovažují-li jejich pronásledování a ohrožení jejich života ze strany mafie za fakticky spadající pod podmínky udělení azylu. V průběhu obou řízení nikdo žádným způsobem nezpochybnil tvrzení konkrétní osoby o konkrétním skutku, který založil obavu stěžovatelů o život. Odůvodnění zamítavého rozhodnutí o udělení azylu zprávami ministerstev a různých organizací o stavu dodržování lidských práv v určité zemi považuje stěžovatelka za nespravedlivé. Má za to, že právo člověka na bezpečný život je jedním ze základních lidských práv. Neschopnost ukrajinského státu vytvořit stěžovatelům bezpečné podmínky pro život a zabránit mafii v ohrožování jejich života pak považuje za neschopnost politickou. Alespoň do doby, než budou ukrajinské státní orgány schopny zajistit účinně jejich bezpečnost, žádá, aby jim ČR umožnila pobyt na svém území. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Městského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. Odkazuje přitom na správní spis, zejm. na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu podala stěžovatelka dne 13. 8. 2003. Pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl proveden dne 12. 11. 2003 v pobytovém středisku Červený Újezd v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnicka. Stěžovatelka opustila Ukrajinu z důvodu trvajících potíží s příslušníky mafie. Její přítel od roku 1998 podnikal. V roce 2000 se objevili mafiáni, kteří od něj požadovali 10 000 dolarů. Druh se svým společníkem zpočátku nějaké peníze platili, požadavky se však stupňovaly. Asi na jaře roku 2002 pak začali příslušníci mafie telefonovat stěžovatelce a vyhrožovat jí, že pokud přítel nezaplatí, vědí, že mají děti a vědí, co by s nimi provedli. Volali pětkrát až šestkrát týdně, někdy i vícekrát, ve dne i v noci. Když se ptala přítele, proč se neobrátil na policii, řekl, že policie by byla ještě horší a chtěla by ještě více. Na Ukrajině je totiž známo, že policie často spolupracuje s mafii a jde jí na ruku. V létě 2002 se situace stala neúnosnou a druh stěžovatelky rozhodl, že musí s dětmi odjet. Má známého v ČR, u kterého může být, než sám všechno urovná. Pak přijede za ní. Naposledy telefonoval stěžovatelce v červnu 2003, řekl, že brzy přijede, od té doby se však neozval. Několikrát kontaktovala mafie stěžovatelku i na území ČR, řekli, že ji najdou i tady. Na otázku, jaké konkrétní problémy měla na Ukrajině sama stěžovatelka, uvedla, že osobně žádné velké problémy neměla. Pouze ze začátku měla ekonomické potíže, později, když začal druh podnikat, se jejich situace trochu zlepšila a peníze, které přítel vydělal, stačily na živobytí. Stěžovatelka pracovala původně v závodě na výrobu dětských hudebních nástrojů jako ladička. V roce 1994 nebo 1995 závod zavřeli, poté už nepracovala, protože žádná práce nebyla. Byť byla stěžovatelka evidována na úřadu práce, žádné zaměstnání jí nenabídlí. Dávky v nezaměstnanosti nedostávala, pouze dětské přídatky. Jménem svých dětí žádá o udělení azylu ze stejných důvodů jako u sebe. Hlavně chce, aby její děti žily v bezpečí. Se státními orgány nebo policií problémy nikdy neměla. Řešit svou situaci odchodem na jiné místo na Ukrajině přítel odmítl, tvrdil, že na Ukrajině by ji mohli najít všude, protože se před ničím nezastaví. Na území ČR měla zpočátku platné vízum, nepodařilo se jej však prodloužit. O azyl požádala až v srpnu 2003, neboť o této možnosti nevěděla, až později se o ní dozvěděla od známé. Domnívá se, že v případě návratu na Ukrajinu by jí i jejím dětem hrozilo nebezpečí, není však schopna specifikovat jaké.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, avšak dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Za důvod kasační stížnosti označili stěžovatelé ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti však vyplývá, že podstata jejich námitek proti rozhodnutí Městského soudu v Praze spočívá zejména v dle jejich názoru chybném výkladu ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu soudem. Vytýkají tak soudu nesprávné posouzení otázky právní a v konečném důsledku nezákonnost jeho rozhodnutí.

Při přezkumu napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na posouzení, zda v daném případě jsou splněny podmínky udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Z výpovědí stěžovatelky podaných v průběhu správního řízení je zřejmé, že její potíže spočívaly v nátlaku ze strany soukromých osob, které jí vyhrožovaly likvidací jejích dětí. Aktivita uvedených osob pak byly jednoznačně kriminálního charakteru. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, zákonodárce v § 12 zákona o azylu implementoval článek 1 písm. A. odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951, a článek 1 odst. 2 Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, vyhlášené sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb., z nichž zřetelně vyplývá, že pojem uprchlík se vztahuje na osobu, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině. Strach vrátit se do vlasti kvůli neznámým vyděračům (příčemž tato situace souvisí s podnikatelskými aktivitami manžela žadatelky o azyl) takovou státní represí není (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 - 94). Základní závěr soudu, jakož i žalovaného, že stěžovatelé nebyli v zemi původu pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod [ust. § 12 písm. a) zákona o azylu], ani neměli odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, je tudíž správný a Nejvyšší správní soud se s ním plně ztotožňuje.

Co se týká rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu z humanitárních důvodů, podléhá toto přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). V daném případě byly veškeré skutečnosti tvrzené stěžovatelkou žalovanému známy, neposoudil je však jako natolik závažné, aby odůvodňovaly udělení azylu z humanitárních důvodů. Byť Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovatelce, že odůvodnění správního rozhodnutí v tomto smyslu je poněkud lakonické, musí současně konstatovat, že podle jeho názoru byly premisy úsudku žalovaného zjištěny řádným procesním postupem, že jeho rozhodnutí není v rozporu s pravidly logického usuzování a neodporuje ani zákazu libovůle ve správním rozhodování.

Byť tak Nejvyšší správní soud potvrzuje výše uvedené závěry Městského soudu v Praze, považuje za potřebné vyjádřit se k některým dalším úvahám, kterými se žalovaný, a posléze i soud při svém rozhodování řídily, neboť tyto shledal často chybnými. V dalším textu tak proto činí.

Stěžovatelka mimo jiné v žalobě namítala, že rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu je v rozporu s jeho podklady (zprávami o situaci na Ukrajině),

doplněnými samotnou stěžovatelkou o Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 105419/2003-LP. Tuto námitku Městský soud v Praze neshledal důvodnou.

Ze zmíněných informací MZV ČR vyplývá, že státní orgány na Ukrajině, na které se obrátí občan v ohrožení nebo s obavou z ohrožení ze strany organizovaného zločinu, reagují pozitivně pouze v ojedinělých případech. Často se dle těchto informací může jednat i o krok představující značné riziko, neboť státní orgány (včetně silových struktur) mohou mít ve svých řadách informátory mafie, nebo s jejími strukturami skrytě (především v regionech) spolupracovat, orgány Ministerstva vnitra Ukrajiny a Služby bezpečnosti Ukrajiny nevyjímaje. Z informací Ministerstva vnitra Velké Británie – Hodnocení země, říjen 2002 (body 6.69 až 6.73), které tvoří součást správního spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že na Ukrajině existuje úzká spolupráce mezi zkorumpovanými úředníky a organizovaným zločinem. Nebezpečí přitom hrozí novinářům, kteří zveřejnili zprávy o korupci a organizovaném zločinu v ukrajinských médiích, a dále také podnikatelům, daňovým kontrolorům a politikům, kteří odmítají spolupracovat s osobami ze světa organizovaného zločinu. Spojení zkorumpovaných státních úředníků se zločineckými uskupeními je podle těchto informací natolik silné, že opatření, která jsou proti nim podniknuta, často narazí na odpor ze strany porušovatelů zákona a jejich vysoce postavených ochránců.

Na podkladě těchto informací pak správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že tvrzení stěžovatelky o časté spolupráci ukrajinské policie s mafií lze považovat pouze za její ničím nepodloženou domněnku. Městský soud v Praze následně toto stanovisko správního orgánu v podstatě potvrdil, když v odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, na jejich základě zhodnotil situaci v zemi původu žalobců a učinil si o ní reálnou představu. Jelikož se stěžovatelka neobrátila na příslušné státní orgány, nelze podle názoru soudu uzavřít, že by jim byla ochrana odepřena, resp. že by byla taková ochrana neúčinná.

Nejvyšší správní soud sice v zásadě souhlasí s tím, že každý by se měl v případě ohrožení svého života, resp. cítil-li se na svém životě ohrožen, primárně obracet o pomoc na státní orgány své vlasti, a teprve odmítnou-li mu tyto pomoc poskytnout, resp. nebudou-li toho schopny, požádat o ochranu formou azylu v jiné zemi. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však nelze na tomto požadavku trvat bezvýhradně za každých okolností. Ze stěžovatelkou citovaných informací MZV ČR, jakož i z informací ze správního spisu jasně vyplývá, že propojení bezpečnostních složek s organizovaným zločinem na Ukrajině v současné době existuje, a to v takové míře, že obracet se na prvně jmenované o ochranu před mafií může pro ohroženého občana představovat značné riziko. Trvat za této situace na tom, že se stěžovatelka měla obrátit na ukrajinské státní orgány, by v konečném důsledku znamenalo nutit ji, aby se dobrovolně vystavovala ještě většímu nebezpečí, než jaké jí již tak hrozí.

Výše citovaný závěr správního orgánu o nepodloženosti stěžovatelčiných tvrzení ohledně propojenosti ukrajinské policie s mafií je pak v rozporu nejen s informacemi předloženými stěžovatelkou, jejichž obsah je jistě žalovanému znám, nýbrž i v rozporu s informacemi MZV Velké Británie, které jsou součástí správního spisu. Žalobní námitka stěžovatelky byla tudíž v tomto ohledu zjevně důvodná. Ani uznání její opodstatněnosti však nic nemění na tom, že potíže, které stěžovatelé na Ukrajině měli, nebyly vyvolány jejich rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo tím, že by zastávali určité politické názory. Jak Městský soud v Praze správně dovedl, za pronásledování nelze považovat ani případný masový výskyt negativních jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy

státní mocí buď přímo vyvolané, podporované či státními orgány vědomě trpěné a záměrně nedostatečně potlačované. O pronásledování pak nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů negativní jevy potírat nejsou dostatečné a jejich opatření nemají žádoucí efekt. O tom, že zde existuje snaha ukrajinských státních orgánů proti neutěšené situaci na Ukrajině v tomto ohledu bojovat, výše citované zprávy pojednávají. Současně však konstatují, že momentálně jsou výsledky této snahy velmi skromné, jsou-li vůbec jaké.

Stěžovatelka dále v žalobě namítala, že Ukrajinu neopustila a o azyl nežádala z ekonomických důvodů. Zemi původu opustila pouze ve snaze uniknout hrozícímu nebezpečí ze strany příslušníků mafie, kteří jí vyhrožovali fyzickou likvidací jejích dětí. Rovněž tuto námitku neshledal Městský soud v Praze důvodnou. Dospěl naopak k závěru, že uvedené tvrzení nemá oporu v podkladech správního řízení, neboť sama stěžovatelka v řízení uvedla, že ze začátku měla ekonomické obtíže, že poté, co zavřeli závod, kde pracovala, nemohla získat zaměstnání, a byla vedena i v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Ani s posouzením této žalobní námítky se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Stěžovatelka jak v žádosti o poskytnutí azylu, tak v pohovoru k této žádosti uvedla, že žádá v ČR o ochranu formou azylu protože její přítel má na Ukrajině problémy s příslušníky mafie. Tito vyhrožují i samotné stěžovatelce, že pokud jim přítel nezaplatí, odeberou jí děti. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu dále stěžovatelka sdělila, že jí tyto lidé začali na jaře 2002 telefonovat, a to několikrát týdně, jak přes den, tak v noci. Vyhrožovali jí, že pokud její druh požadovanou částku nezaplatí, vědí, že mají děti a vědí také, co by jim udělali. Druh stěžovatelky proto rozhodl, že musí s dětmi odjet. Za bezprostřední pohnutku k odchodu ze země původu označila stěžovatelka vyhrožování ze strany mafiánů a strach o děti. Až na otázku, jaké konkrétní problémy měla ona sama, uvedla, že ze začátku měla ekonomické potíže. Současně uvedla, že později, když druh začal podnikat, se jejich situace trochu zlepšila a peníze, které vydělal, stačily na živobytí. Nejvyšší správní soud si je vědom, že na otázku formulovanou: „Takže Vaše důvody odchodu z Ukrajiny byly v souvislosti s problémy Vašeho druha a také z důvodu špatné ekonomické situace?“, odpověděla stěžovatelka kladně. Takto položená otázka je však v právní teorii označovaná jako sugestivní, tzn. předkládající vyslychanému okolnosti, které se mají zjistit teprve z jeho výpovědi. V daném případě jí pak bylo žalovaným evidentně užito ve snaze opatřit si pro své rozhodnutí „azylově irelevantní důvod“ stěžovatelčiny žádosti (o kterémžto záměru namohla mít stěžovatelka nejmenší tušení). Takový způsob kladení otázek je ovšem např. v trestním řízení zakázán ze zákona [viz. § 92 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů], a to proto, že zkresluje možnost správného závěru o pravdivosti výpovědi, resp. je způsobilý vnutit vyslychanému určitou odpověď. Důkaz takto provedený je pak posuzován jako neúčinný. Principiálně jsou pak sugestivní, (resp. kapciózní) otázky nepřípustné v jakémkoli právním procesu, správní řízení nevyjímaje.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že stěžovatelka za důvod podané žádosti o azyl konstantně v průběhu azylového řízení označovala obavy z jednání neznámých osob, příslušníků mafie, a nikoli důvody ekonomické, jak ve svém rozhodnutí uzavřel správní orgán. Odůvodnil-li pak žalovaný své negativní rozhodnutí o udělení azylu mimo jiné tím, že stěžovatelka podala svou žádost z ekonomických důvodů, učinil tak opět v rozporu se spisovým materiálem. Tím, že Městský soud v Praze předmětnou žalobní námitku neshledal důvodnou, opět pochybil.

Jak však již Nejvyšší správní soud předeslal výše, přes všechny právě popsané nedostatky obou rozhodnutí je základní úvaha správního orgánu, jakož i soudu správná,

a uvedené vady rozhodnutí Městského soudu v Praze neměly za následek jeho nezákonnost. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, prokazatelné náklady řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu